

(πρὸς νέαν ἀγαπωμένην) Κάρυστ. Συνών. *δράνα, κληματαργά, κρεββατῖνα, περγουλέα*. [*^o]

ἀναδεντραδήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναδεντραδήσιος Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεντραδά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ προερχόμενος ἐξ ἀναδενδράδος, ἐπὶ σταφυλῶν: Σταφύλια ἀναδενδράδισα. Συνών. κληματαρήσιος.

ἀναδεντράδι τό, Πελοπν.(Καλάβρυτ.) —Λεξ. Βλαστ. ἀνενδεντράλι Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναδενδράδιον = δένδρφυτος πλατεῖα. Ὁ τύπ. ἀναδεντράλι κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὰ εἰς -άλι ὑποκορ., ἂν μὴ ἐκ τοῦ ἀναδενδρῦλλον.

1) Ὁ τῶν δένδρων βλαστός, ἰδίως τῶν καρποφόρων Θήρ. Πελοπν.(Καλάβρυτ.) —Λεξ. Βλαστ. 2) Παραφυσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) [**]

ἀναδεντρίτης ὁ, Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναδενδρίτης.

Οἶνος κατεσκευασμένος ἐκ σταφυλῶν ἀναδενδράδος.

ἀναδένω Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κρήτ. —Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. ἀνεδένω Α.Κρήτ. Νάξ.(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναδῶ.

1) Ἀνασυνδέω τὰ δύο ἄκρα κοπέντος οἰουδήποτε νήματος Κέρκ.: Ἀνάδεσε τὸ σπάγγο. β) Συνάπτω τὰ δύο ἄκρα τοῦ κατὰ τὴν ὕφανσιν κοπτομένου νήματος τοῦ στήμονος εἴτε μόνον τῶν εἴτε διὰ τῆς προσθήκης τεμαχίου ἄλλου νήματος Κρήτ.: Ἀναδένω τοῖς κόψεις. γ) Συρράπτω Νάξ.(Ἀπύρανθ.): Νά ᾿χα ᾿να γουδουράκι ᾿θελε νὰ ἀνεδέσω τὰ παπούτσια μου ποῦ ᾿ναι παραλυμένα (γουδουράκι = λωρίον δερμάτινον). 2) Ἀναδένω πρὸς ρυμούλκῃσιν, ὄρ. ναυτικός ἐπὶ πλοίου Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. 3) Δένω διὰ μαγικοῦ καταδέσμου Κρήτ.: Ἀναδένω τοῖς φλέβες τοῦ κορμοῦ του (διὰ νὰ μὴ κυκλοφορῇ τὸ αἷμα). 4) Ὑποβάλλω, προσκολλῶ μικρὸν ἐρίφιον ἢ ἀρνίον ἀπορφανισθὲν εἰς ἄλλην θετὴν μητέρα πρὸς θηλασμόν Κρήτ.: Ἀναδένω τ' ἀρνὶ - τὸ ᾿ρίφι. Ἐψόφησεν ἡ μάνα του καὶ τ' ἀνάδεσα μῆς ἄλλης προβατίνης. Συνών. ἀνακροῶ. Πβ. ἀναδεσαργά, ἀναδεσάρι. 5) Ὑψών πρὸς τὰ ἄνω τι δένω καὶ στερεώνω αὐτό, ἐπὶ κλήματος ἀναδενδράδος, κήλης κττ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. κ. ἄ.: Ἀνάδεσα τὸ κλήμα Ἀργυράδ. Ἐπῆγα καὶ ἀνάδεσα τὸ ξυγάκι μου Κεφαλλ. 6) Θέτων φραγμὸν παροχετεύω τὸ ρέον ὕδωρ Α.Κρήτ.: Ἀνεδένω τὸ νερό.

ἀναδεξιμαῖος ὁ, κοιν. ἀναδιξιμαῖος βόρ. ἰδιώμ. ἀναδιξιμναῖος Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναδεξιμαῖος.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀναδέχεται τις κατὰ τὸ βάπτισμα ἐκ τῆς κολυμβήθρας κοιν.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀναδεξιμαῖός μου. Μὰ ἀπὸ τοῖς ἀναδεξιμαῖός μου εἶναι καὶ ἡ δεῖνα κοιν. || Φρ. Νὰ τὸν χαίρῃς τὸν ἀναδεξιμαῖό! (εὐχὴ πρὸς ἀνάδοχον) κοιν. Συνών. ἀναδεξιμί, ἀναδεξιός 1, ἀναδεχτός, ἀναδεχτούρι, ἀναθετός, βαφτισιμαῖος, βαφτισιμίδι, βαφτιστήρι, βαφτιστικός, δεξιμάτης, φιλιότσος. 2) Ὁ νυμφευθεὶς, σχετικῶς πρὸς τὸν κουμπάρον, ὁ ὅποιος ἀνταλλάσσει τὰ στέφανα εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν νυμφίων Λευκ. Στερελλ.(Ἀκαρναν.) Συνών. ἀναδεξιός 2.

ἀναδεξιμί τό, πολλαχ. ἀναδιξιμί Μακεδ. Σκόπ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναδέξιμος ἢ ἐκ τοῦ ἀναδεξι-

μαῖος. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ. Παρὰ Σομ. ὁ τύπ. ἀναδεξιμίον.

Ἀναδεξιμαῖος 1, ὁ ἰδ.

ἀναδεξιμίδι τό, Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν. κ. ἄ.) ἀναδιξιμνίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.).

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀναδεξιμί. Ὁ τύπ. ἀναδιξιμνίδι ἔχει τὸ ν κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀναδιξιμναῖος, δι' ὃ ἰδ. ἀναδεξιμαῖος.

Ὁ μικρὸς ἀναδεκτὸς ἐνθ' ἂν: Τοῦτους εἶναι ἀναδιξιμνίδι μ' Αἰτωλ. Σόχυσά λῆδ', σ' ἔχον ἀναδιξιμνίδι αὐτόθ.

ἀναδεξιός ὁ, Λευκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδέχομαι.

1) Ἀναδεξιμαῖος 1. 2) Ἀναδεξιμαῖος 2.

ἀναδεράδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναδερός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἡ δρόσος τῆς πρωίας, ὑγρασία: Μὴ βορίσης πρωί πρωί, γιὰτ' ἔχει ἀναδεράδα. Συνών. ἀνάδομα, ἀναδοσάδα, ἀνάδοσι, ἀναδοσιά, ἀναδόστημα, ἀναδώκισμα, ἀναδωμός.

***ἀναδέρνω**, ἀνεδέρνω Ἰων. (Κάτω Παναγ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναδέρω = ἐκδέρω, ἀπογυμνώνω.

Αὐξάνω τὸ προζύμι διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου, ὅταν πρόκειται νὰ ζυμώσω. Συνών. ἀναδίνω, ἀνακινῶ, ἀναπιάνω.

ἀναδερός ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) ἀναδερὴ ἢ, Πελοπν. (Λακων. Μεσ.) ἀναρὴ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδίνω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,135. Ὁ τύπ. ἀναρὴ ἐκ τοῦ ἀναδερὴ διὰ τοῦ μεταβατικοῦ ἀναερὴ. Πβ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 4.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὑγρός, ἐπὶ τόπου Κρήτ.: Ἐπ' ᾿ν ὁ τόπος ἀναδερός. || Ἄσμ.

Εἰς τῶν σπιθῶ το' ἀναδεροὺς τοῖς πάτους τὰ πετοῦσα.

2) Ὑδαρὴς Πελοπν. (Μάν. Οἶν.): Ζυμάρι ἀναδερό Μάν. || Αἰνιγμ.

Χωρὶς ἀλεύρι καὶ νερό | τὸ ζυμάρι ἀναδερό (τὸ μέλι) Οἶν.

Β) Τὸ θηλ. οὐσ. 1) Νωπὴ ἀνάλατη μυζήθρα Κύπρ.: Φέρ' μου ᾿λ-λίην ἀναρὴν νὰ φάω. Ἐλ-λιώθηκα τῆς ἀναρῆς. Συνών. *ἀμυλόχλωρη. 2) Ἡ μυζήθρα ἐν γένει Πελοπν. (Λακων. Μεσ.)

ἀναδεσαργά ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεσάρι.

Προβατῖνα ἢ αἰξ. εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλεται πρὸς θηλασμόν ἀρνίον ἢ ἐρίφιον ἀπολέσαν τὴν μητέρα του: Ἡ ἀναδεσαργά εἶναι σήμερον ἀρρωστέρα καὶ νὰ μὴν τῆς βάλῃς τὸ ἀναδεσάρι τση. Πβ. ἀναδένω 4, ἀναδεσάρι.

ἀναδεσάρι τό, Δ.Κρήτ. ἀνεδεσάρι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνάδεσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Ἀρνίον ἢ ἐρίφιον, τὸ ὅποιον ἀπορφανισθὲν ὑποβάλλεται εἰς ἑτέραν μητέρα διὰ νὰ θηλάξῃ: Ἐψόφησε τ' ἀναδεσάρι καὶ πρέπει νὰ βάλωμε ᾿ς τὴν προβατῖνα ἓνα ἄλλο. Συνών. ἀναδεσιάρικο. Πβ. ἀναδένω 4, ἀναδεσαργά.

ἀναδεσιάρικο τό, Δ.Κρήτ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπίθ. *ἀναδεσιάρης.

Ἀναδεσάρι, ὁ ἰδ.

ἀναδευτήρι τό, Παξ. —Λεξ. Ψύλλ. ἀναδευτούρι Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδέω.

ἔχλον ἢ εὐμέγεθες ξύλινον κοχλιάριον, μετὰ τὸ ὅποιον ἀναδύνουν εἰς τὴν χύτραν ἔδεσμα παρασκευαζόμενον ἀπὸ ἄλευρον ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἔχω ἀναδευτήρι, τό 'βαλα κοντὰ 'ς τὴν φωτιά καὶ μοῦ κήκε Παξ.

ἀναδευτής ὁ, Ἡπ. Θηλ. ἀναδευτρά Μέγαρ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδύνω.

Ὁ διαταράττων διὰ ραδιοῦργιων τὴν ἡσυχίαν, ραδιοῦργος, παραξίας ἔνθ' ἄν.: Νὰ χαθῇς ἀναδευτρά! Μέγαρ. Συνών. ἀνακατούρης, ἀνακατεψιάρης, ἀνακατωσιάρης, ἀνακατωσούρης, ἀνακατωτής, ἀνακατωτούρης, πειραξιάρης, σκανταλιάρης.

* **ἀναδευτός** ἐπίθ. ἀναδευτέ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδύνω.

Συμπεφυρμένος, ἀνακατωμένος: Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἀνακατωμένος σὲ νία παλαιοδουλεία (ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἀνακατωμένος εἰς μίαν παλαιοδουλεία).

ἀναδύνω σύνηθ. ἀναδύνω βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πελοπν. (Μάν.) ἀναδύνω Κρήτ. Κῶς ἀναδέγγον Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἀναδύνω.

Α) Κυριολ. 1) Ἀνακινῶ, ἀναταράττω, ἐπὶ μάξης ὑγρᾶς ἢ ἡμιρρευστοῦ σύνηθ. καὶ Τσακων.: Ἀναδύνω τὴν μουσταλευριά - τὸ φαγεῖ κττ. σύνηθ. || Παροιμ. Ὅσοι τ' ἀναδύνεις τὰ σκατά, τόσο βρομοῦν (ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀνακινῇ τις ρυπαρὰς ὑποθέσεις) Ἡπ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Συνών. ἀνακατεύω, ἀνακατώνω, ἀναμίγω. β) Ἀναζυμώνω τι, συνήθως τὸ προζύμι πολλαχ.: Ἀναδύνω τὸ προζύμι Ἡπ. Ἀναδύνω τὸ ζ'μάρ Προπ. (Ἀρτάκ.) Συνών. ἀναδίνω **A 5**, ἀναδορῶνω **1**, ἀνακινῶ, ἀναμίγω, ἀναπήζω, ἀναπιάνω. γ) Κάμνω φύραμα ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,193: Παροιμ. Γιὰ τὸ ζαγάρι ἀναδύνουσι τὰ πίτουρα (ἐπὶ οὔτιδανου προσδοκῶντος νὰ μετάρχη τιμῶν προωρισμένων δι' ἄλλους). δ) Συνδαυλίζω, ἐπὶ πυρὸς Πελοπν. (Δημητσάν. Οἶν.): Μὴν ἀναδύνῃς τὴν φωτιά, ἄσ' τὴν νὰ πιάσῃ Δημητσάν. Συνών. ἀναγκάζω **A 6**, ἀνακαρῶνω (II), ἀνακατεύω, συνταυλίζω. 2) Κινῶ, ἀνακινῶ Βιθυν. Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) Κέρκ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Ἡλ. Μαζαίικ. Μάν. Σουδεν. Σπάρτ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 32 — Λεξ. Δημητρ.: Ἀναδύνει τ' ἀγκίστρια Παξ. Τί ἀναδύνεις τὴν γλῶσσα σου; Μάν. Τί ἀναδύνεσαι σὰν τὸ σκουλήκι; αὐτόθ. Τὰ σκουλήκια τοῦ τυριοῦ τὰ λέμε πηδοῦλλα, ἐπειδὴ ἀναδύνονται Σουδεν. Ἀναδύνεται τὸ παιδί 'ς τὴν κοιλία τῆς μάνας Σπάρτ. Ἀναδύν' τ'ν οὐρά τ' σὰν φιδ' Αἰτωλ. Κοίταξε ψηλὰ κ' εἶδε ἀστέρια πλῆθος νὰ λάμπουν, ν' ἀναδύνονται ΔΒουτυρ. ἔνθ' ἄν. Τ' ἀρέσει ν' ἀναδύνῃ τὲς ντροπὲς τῆς γειτονίας Λεξ. Δημητρ. Καὶ ἀμτβ. κινεῖται Ἡπ.: Φρ. Ἀναδύνει ἀκόμα! (ἐπὶ μελλοθανάτου, ὅστις δεικνύει ἀκόμη σημεῖα ζωῆς). Συνών. ἀναμίγω, σαλεύω. 3) Ἐπαναφέρω, παρουσιάζω τι ἐκ νέου Πελοπν. (Λάστ.): Τὸ χέλυ ἐννῆα ἀστένεις ἀναδύνει καὶ ἐννῆα θεραπέυει (κατὰ λαϊκὴν ἀντίληψιν ἡ ἔγχελυς ὡς τροφή ἐπαναφέρει ἀσθένειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπασχέ τις ἄλλοτε).

Β) Μεταφ. 1) Ἐμβάλλω εἰς ταράχην, διαταράττω τὴν ἡσυχίαν, κάμνω ἄνω κάτω Ἡπ. Θεσσ. Κρήτ. Λευκ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) Σκυρ.: Τί μᾶς ἀναδύνεις; Ἡπ. Ἐρθε ἢ ἀναποδασμένη καὶ μᾶς ἀνάδενε οὔλοι Σκυρ. Οἱ ἄνθρωποι ἀναδύνουσαν μέσα 'ς τοὺν χοῦρο Θεσσ. Οἱ δεῖνα ἀναδύνουσι Κρήτ. Συνών. ἀνακατεύω, ἀνακατώνω.

2) Μέσ. ἀναμειγνύομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις Ἡπ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.): Τί ἀναδύνεσαι σὺ 'ς τοῖς δουλείς μας; Ἡπ. Ὁ οὔλα ἀναδύνεται Μάν. Μεσσ. Συνών. ἀνακα-

τεύομαι (ιδ. ἀνακατεύω) ἀνακατώνομαι (ιδ. ἀνακατώνω), ἀναμίγομαι (ιδ. ἀναμίγω).

ἀναδέχομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἄ. ἀναδέχομαι Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ. ἀναδέχομαι Σαμοθρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναδέχομαι = λαμβάνω, ἀναλαμβάνω, δέχομαι, περιμένω, ἐγγυῶμαι.

Δέχομαι τινα ἐπισκεπτόμενόν με ἢ ἐξ ἀποδημίας ἐπανερχόμενον: Τὸν ἀναδεχτήκανε με μεγάλες χαρὲς Σαρεκκλ. Τὸν ἀναδέχκι μὴ καλὸ τρόπον Αἰν. || Φρ. Καλῶς τὸν ἀναδεχτήκατι! (εὐχὴ πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ ἐξ ἀποδημίας ἐπανελθόντος) Αἰν. Καλῶς νὰ τὸν ἀναδεχτήτι! Σαμοθρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2952 (ἐκδ. JSchmitt) «γλυκία τὸν ἀναδέχτηκεν, μετὰ τιμῆς μεγάλης, | εὐεργεσίαν τοὺς ἐποικεν ἄλογα καὶ φαρία». Πβ. δέχομαι.

ἀναδεχτόνυφη ἢ, ἀμάρτ. ἀναδεχτόν'φ' Ἡπ. (Λογ-κιάδ.) ἀν'δεχτόν'φ' Ἡπ. (Λογκιάδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀναδεχτός καὶ νύφη.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀναδεχτοῦ (ιδ. λ.) ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀναδεχόμενον.

ἀναδεχτός ὁ, λόγ. σύνηθ. ἀναδεχτός Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ λογ. ἀναδεχτός σχηματισθέντος ἐκ τοῦ ὁμοίως λογίου ρ. ἀναδέχομαι εὐχρηστοῦ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναδεχομένου ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον. Ὅτι ἡ λ. ἱκανῶς παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ θηλ. ἀναδεχθ' ἢ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνεδέχθην εὐρισκόμενον εἰς Νομοκάν. τοῦ 16ου αἰῶνος.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀναδέχεται τις ἐκ τῆς κολυμβήθρας κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος ἔνθ' ἄν.: Οὐ δεῖνα εἶναι ἀναδεχτός μ' Αἰτωλ. || Παροιμ.

Πρὲς ὁ νουνός νὰ 'χῃ ντροπὴ καὶ ἀναδεχτός νὰ γνῶθῃ (ὀφείλει τις νὰ σέβεται τοὺς ἀνωτέρους, αὐτοὶ δὲ νὰ φέρονται καθὼς πρέπει) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 264,247. Συνών. ἀναδεξιμαῖος **1**, ἀναδεξιμί, ἀναδεξιός **1**, ἀναδεχτούρι **1**, ἀναθετός, βαφτισιμαῖος, βαφτισιμίδι, βαφτιστήρι, βαφτιστικός, δεξιμάτης, φιλιότσος.

2) Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὅστις ἀναδέχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον ὡς τέκνον πνευματικόν Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. — Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 65: Τοὺς βαφτιστικούς τοὺς λέμε καὶ ἀναδεχτούρια, ὅπως καὶ τοὺς νουννοὺς τοὺς λέμε ἀναδεχτοὺς Ἀδάμ ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀνάδοχος, δεξάμενος (ιδ. δέχομαι), νουνός.

ἀναδεχτούρα ἢ, Ἡπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Κόρη τὴν ὁποίαν ἀναδέχεται τις ἐκ τῆς κολυμβήθρας.

ἀναδεχτούρι τό, Ἡπ. κ. ἄ. — Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 65 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀναδεχτοῦρ' Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρι.

1) Ἀναδεχτός **1**, ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐχει ἓνα σωρὸ ἀναδεχτούρια Λεξ. Δημητρ. Τοὺς βαφτιστικούς τοὺς λέμε καὶ ἀναδεχτούρια Ἀδάμ ἔνθ' ἄν. Νὰ σοῦ ζήσῃ, νουννέ, τ' ἀναδεχτοῦρι σου! Ἡπ. 2) Τὸ τέκνον τοῦ ἀναδεχτοῦ Ἡπ.

ἀναδίνω, ἀναδίδω Δ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀναῖω Κάρπ. ἀναδινῶ Κύπρ. ἀναδῶ Χίος (Ἀμάδ.) ἀνεδίδω Α. Κρήτ. ἀνεδίω Χίος ἀναδίνω κοιν. ἀναδίνου βόρ. ιδιῶμ. ἀναδούνω Κύθηρ. ἀνεδίνω πολλαχ. ἀνιδίνου Ἰμβρ. Λέσβ. Λήμν. Σαμοθρ. ἀναδώνω πολλαχ.